

Så er der spørgsmålet, om kundeoplysninger kan flyde frit. Nu ved jeg ikke helt, hvordan jeg skulle forstå ministerens bemærkning om, at det kan ske i forbindelse med, at der er afgivet samtykke. Det er det, der hele tiden har været problemet for mig, og som jeg har givet udtryk for i mine indlæg, for hvorfor skal man overhovedet kunne give samtykke til, at oplysninger skal kunne flyde frit?

Vi har et svar fra Økonomiministeriet om, hvordan et sådant samtykke skal se ud. Man har spurgt Datatilsynet, og det er altså sådan, at i forbindelse med kreditvurderinger kan man hente oplysninger i alle bankens forskellige afdelinger. Der er lidt uenighed om formuleringen, men det er helt tydeligt, at det, der lægges op til her, er, at man kan hente oplysninger i de forskellige dele af koncernen, og jeg kan ikke se nogen begrundelse for det.

Der er stillet spørgsmål om det, og der kommer også flere spørgsmål. Jeg kan slet ikke se nogen begrundelse for, at der under nogen omstændigheder skal kunne gives samtykke til, at personfølsomme oplysninger kan gives fra en del af en så kæmpestor koncern til en helt anden del af den. Jeg forstår ikke argumentationen.

(Kort bemærkning).

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg er helt indforstået med, at det er meget vigtige spørgsmål, og at der skal gøres et godt arbejde under udvalgsbehandlingen af de temaer.

Men der noget, jeg lige vil slå fast:

Punkt 1: Der skal være en klar, informativ og relevant begrundelse for, at man kan bruge og hente oplysninger andre steder. Det er dét, kunden skal vide, og det er dét, kunden skal give samtykke til.

Punkt 2 – og det er det politisk værdimæssige, jeg nu tilkendegiver: Jeg er meget imod den tankegang, hr. Frank Aaen giver udtryk for; jeg synes, det er problematisk, for at sige det mildt, hvis Folketinget ved lov forhindrer den enkelte borger i at bestemme, hvad oplysninger om én selv skal bruges til. Jeg synes, vi skal sikre, at kunden er fuldstændig klar over, når og til hvad og om hvilke oplysninger der er tale, og at der kun er én, der kan give tilladelse til at bruge dem, nemlig kunden selv. Det er det centrale.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg har tidligere hørt det sidste argument fra ministeren om, at borgeren selvfølgelig skal have

lov til at give tilladelse til, at man kan gøre hvad som helst, og at ministeren er imod, at man begrænser den ret.

Men der er jo begrænsninger i en lang række andre lovgivninger, og det er selvfølgelig derfor, jeg har stillet spørgsmålet, så vi kan få belyst sagen. Heldigvis beskytter vi en gang imellem borgerne mod de store koncerner og mod dem, der er stærkere end dem selv. Vi beskytter den enkelte borger mod at kunne blive afkrævet hvad som helst, for der er jo ikke tale om, at det er ligestillede parter. Det er noget med, at den store kan påtvinge den lille sin vilje, og jeg vil gerne have en argumentation for, hvorfor det overhovedet skal tillades.

Men lad os få belyst det, ministeren bruger som sit hovedargument, og hvis vi så kan blive enige om, at det nok ikke er noget godt argument, kan vi vel komme lidt videre i debatten.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 166: Forslag til lov om udstedere af elektroniske penge.

Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 8/2 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Elektroniske penge er jo et kort, som ad elektronisk vej er udstyret med en kontantværdi. Det er faktisk det samme som en pengeseddel, men værdien kan variere fra beskedne beløb og i princippet op til et uendelig højt beløb. Vi ken-